

Sessizce

– KARAM-41 · 16 Şubat 2015

Bu dünyaya bel bağlama, ebediyen kalınmaz,
Hayat hayal aldanırsın, felekten gün çalınmaz,
Canın çeker arzu bitmez, asla doyum alınmaz.
Bir gün gelir öldüğünü, her kes duyar sessizce,
Namazına dostlar gelir, son kez uyar sessizce.

Vakit kalmaz günler geçer, ellerinden kayarak,
Çok ağlarsın nadim olup, her keşkeyi sayarak,
Fırsat varken tövbe eyle, günahlardan cayarak.
Üç beş parça beyaz kefen, örtünürsün sessizce,
Servetinden ancak bunu, götürürsün sessizce.

Her şey fani kıymeti yok, sonu gelip yitmeden,
Oyalanma kadrini bil, ömrün henüz bitmeden,
Nefse uyma azık topla, son mekâna gitmeden.
Bir kaç seven cenazeni, bir gün yıkar sessizce,
Ecrin yoksa kabrin seni, her gün sıkar sessizce.

Yeter artık hata yapma, ömrün geçsin zararsız,
Bir yolcusun azık topla, haydi durma kararsız.
Ölüm gelir mutlak bulur, kaçamazsın, yararsız,
Ahbap yaren son adrese, teslim eder sessizce,
Güvendiğin gençlik biter, olur heder sessizce.

Ferin kalmaz fayda vermez, hiçbir ilaç ağrına,
Ruhun uçar toprak basar, sarar kara bağrına,
Feryadını duyan olmaz, kimse gelmez çağrına.
Bir kaç kimsen tabutunu, kaldırırlar sessizce,
Beden çürür börtü böcek, saldırırlar sessizce.

Fırsat kaçır pişmanlıkla, yaşlar dolar gözüne,
Ecel gelir yalvarsan da, hiç aldırılmaz sözüne,
Çaren kalmaz vaden dolar, fırak düşer özüne.
Komşun, eş dost birbirini, avuturlar sessizce,
Yıllar geçer kimse gelmez, unutulur sessizce.